

Tämä on rinnakkaistallenne.

Rinnakkaistallenteen sivuasettelut ja typografiset yksityiskohdat *saattavat poiketa* alkuperäisestä julkaisusta.

Julkaisun tekijä(t): Kauppinen, Petri

Julkaisun nimi: Oppimisen raakuus ja rohkeus

Julkaisuvuosi: 2021

Versio: Kustantajan versio

Käytä viittauksessa alkuperäistä lähdettä:

Kauppinen, P. (2021). Oppimisen raakuus ja rohkeus. Pedanssi: asiaa tanssista ja tanssikasvatuksesta, 5(1), 4-5.

https://issuu.com/oamktanssi/docs/pedanssi_01-2021nettiinvalmiina44

Oppimisen raakuus ja rohkeus

KIRJOITTAJA ►

Petri Kauppinen on Oamkin tanssin lehtori ja tanssin monityöläinen. Nelivuotiaana aloitettu tanssiharrastus kiteytyi monisäikeiseksi ammattilaisuudeksi, jota on jatkunut jo yli 25-vuotta. Kauppinen työskentelee opettajana, koreografina, tanssijana ja käsikirjoittaja-ohjaajana. Tanssinopettajan työssä parasta on perinteen ja käsityöläistaitojen siirtäminen ja kehittäminen seuraaville sukupolville.

Tanssinopettajien päivittäinen työ ankkuroituu kehollisen oppimisen monisyiseen maastoon. Usein näissä yhtälöissä vastataan oppijan turhautuneisuuteen ja toistuviin epäilyihin siitä, onko hän mahdollisesti oppinut mitään. Kysymyksissä tanssijan subjektiivinen kokemus ja ruumiin tuntemukset käyvät vuoropuhelua ulospäin suuntautuvien kehollisten viestien kanssa. Tanssinopettaja on tässä kommunikaation kudelmassa usein tarkkailijan roolissa. Pedagogille reflektointi tehtävä on luonteeltaan palkitseva, onhan kyseessä oppimisen todentaminen ja saavutettujen taitojen tai ominaisuuksien sanallistaminen. Tulokset kolahtavat siis vähintään kahteen koriin, kun oppimistapahtuman molemmat osapuolet linkittyvät onnistumisten sarjaan.

Liikkeen oppimisen prosessit ovat usein pitkäkestoisia ja hitaita, koska taidot rakentuvat kerroksisesti. Vasta perinpohjaisesti omaksuttujen ydintaitojen päälle on mahdollista luoda monimutkaisempia liikekokonaisuuksia. Otetaan esimerkkinä relevéhen pysäytetty arabesque, joka kätkee sisälleen valtavan määrän työtä ja kehollisia oivaluksia. Ensin on jäseneltävä ydintuen merkitys, seuraavaksi tanssija vahvistaa käsityksen lattian tuesta eli maadoituksesta ja lopulta keho valmistautuu ottamaan jonkin muodon eli asennon, jossa tasapainon hallintaa vaativa liike toteutuu.

Kutsutaanko sitä oppimiseksi, jos ei halua oppia? Entä jos oppii vahingossa tai tahtomattaan? Omaksumme koko ajan asioita ilman, että ymmärrämme lainkaan oppivamme. Tässä taiteen tekemisen ja oppimisen strategiat risteävät erinomaisella tavalla. Molemmissa heijastuu rohkeus mennä pelottomasti ei tietämisen äärelle. Yhtäkkiä ennalta-arvaamattomat, yllättävät ja oudot kohtaamiset avaavat eteemme uusia maailmoita. Kehollisuuden viitekehksessä oppimisen saattaa tunnistaa vasta, kun jännittävyudet asettuvat rationaaliseksi ymmärrykseksi ja kokonaisuudet alkavat käsitteellistyä.

Opettämisen ammattilainen tietää kausi- tai tuntisuunnitelmaan laadittujen osaamistavoitteiden olevan alituisesti muuttuvia. Oppimistilanteissa mennään oppijan ehdoilla ja välillä kaikkien on uskallettava sukeltaa tuntemattomaan. Kannustetaan siis itseämme ja toisiamme keholliseen rohkeuteen. On ihan oookoo olla raaka ja keskeneräinen – kunhan pysyy liikkeessä. ♦